

Fallon

Baš me zanima kakav bi se zvuk čuo da mu razbijem ovu čašu o glavu.

Čaša je od debelog stakla. Njegova je glava tvrda. Ima tu potencijala za jedan fini, glasni ZVEKET.

Pitam se bi li krvario. Na stolu su salвете, ali ne one kvalitetne, koje bi upile mnogo krvi.

„Dakle, istina. Malo jesam u šoku, ali događa se”, kaže on.

Od njegovog glasa čvršće stišćem čašu u nadi da će mi ostati u ruci i da neće doista završiti na njegovoj lubanji.

„Fallon?” Tiho se nakašlje i pokušava ublažiti svoje riječi, ali one se i dalje zabijaju u mene poput noževa. „Zar nećeš ništa reći?”

Zabijam slamku u šupljinu kockice leda zamišljajući da je to njegova glava.

„Što bih točno trebala reći?” promrmljam. Ne zvučim kao odrasla osamnaestogodišnja žena već više kao razmaženo derište. „Želiš li da ti čestitam?”

Naslonim leđa na naslon separea i prekrížim ruke na prsima. Gledam ga i pitam se vidim li žaljenje u njegovim očima zato što je svjestan da sam razočarana ili jednostavno opet glumi. Nije tu ni pet minuta i već je svoj dio separea pretvorio u vlastitu pozornicu. I opet ja moram biti njegova publika.

Prstima bubnja postrance po svojoj šalici kave dok me gleda u tišini koja traje nekoliko udaraca.

Tap tap tap.

Tap tap tap.

Tap tap tap.

Misli da ću se naposljetku predati i reći mu ono što želi čuti, ali nije se dovoljno družio sa mnom u posljednje dvije godine pa ne zna da ja više nisam takva.

Budući da odbijam sudjelovati u njegovoj predstavi, on konačno uzdahne i spusti laktove na stol. „Pa, mislio sam da će ti biti drago zbog mene.”

Prisilim se brzo zatresti glavom. „*Drago zbog tebe?*”

Ne misli on to valjda ozbiljno.

Sliježe ramenima i nadmeni mu osmijeh preuzme već ionako iritantan izraz lica. „Nisam znao da sam sposoban opet postati otac.”

Pobježe mi glasan izljev nekontroliranog smijeha punog nevjerice. „Oca ne čini ispuštanje sperme u vaginu dvadeset-i-nešto-godišnjakinje”, kažem prilično ogorčeno.

Nadmeni smiješak nestaje i on se nasloni i pogne glavu u stranu. Tom bi pokretu glave uvijek pribjegavao na televiziji kad nije znao kako reagirati na nešto. „*Samo izgledaj kao da nešto duboko promišljaš i to će proći pod bilo koju emociju. Tugu, introspekciju, žaljenje, suosjećajnost.*” Mora da je zaboravio da mi je veći dio života bio učitelj glume i ovo je bila jedna od prvih lekcija kojima me podučio.

„Misliš da se nemam pravo nazivati ocem?” Zvuči uvrijeđen mojim odgovorom. „Što sam onda tebi?”

Ponašam se kao da je njegovo pitanje retoričko i nabadam novu kockicu leda. Vješto je nataknem na slamku i uguram komad leda u usta. Zagrizem ga glasno i bezbrižno krckajući. Sigurno ne očekuje od mene da mu odgovorim na to pitanje. Nije bio „otac” od one noći kada je prekinuta moja glumačka karijera, a imala sam samo šesnaest godina. A da budem potpuno iskrena prema samoj sebi, nisam sigurna da je bio neki otac i prije te noći. Bili smo zapravo učitelj glume i njegova učenica.

Jednom rukom nehajno promrsi skupe implantate folikula kose koji mu obrubljuju čelo. „Zašto ovo radiš?” Svake ga sekunde moj stav sve više iritira. „Još se ljutiš zato što se nisam pojavio na tvojoj maturi? Već sam ti rekao da sam imao koliziju u rasporedu.”

„Ne”, odvratim ravnodušno. „Nisam te ni *pozvala* na svoju maturu.”

Odmakne se i gleda me u nevjerici. „A zašto nisi?”

„Imala sam samo četiri ulaznice.”

„Pa?” kaže. „Ja sam ti *otac*. Zašto me dovraga ne bi pozvala na proslavu svoje mature?”

„Zato što ne bi došao.”

„Otkud ti to znaš?”, prasne.

„Pa *nisi* došao.”

Zakoluta očima. „Pa naravno da nisam, Fallon. Jer nisam bio *pozvan*.”

Duboko uzdahnem. „Nemoguć si. Sad mi je jasno zašto te je mama napustila.”

Rezignirano odmahuje glavom. „Tvoja majka me je ostavila jer sam spavao s njezinom najboljom prijateljicom. Moj karakter s tim nije imao nikakve veze.”

Nemam pojma što bih rekla na to. Taj čovjek nema ni trunčice grižnje savjesti. Istovremeno ga mrzim i zavidim mu na tome. Na neki bih način željela biti više na njega, nego na majku. On je potpuno nesvjestan svojih mnogobrojnih mana, dok su meni moje glavni fokus u životu. Moje me mane svakoga jutra bude i svake mi noći ne daju zaspati.

„Tko je naručio lososa?” upita konobar. U pravi čas.

Podignem ruku i on smjesti tanjur preda me. Izgubila sam tek pa samo guram rižu vilicom po tanjuru.

„Hej, čekajte malo.” Pogledam prema konobaru, ali on se ne obraća meni. Usredotočeno pilji u mog oca. „Jeste li vi...”

O Bože. Evo ga opet.

Konobar opali rukom po stolu i ja se trgnem. „*Jeste!* Vi ste Donovan O’Neil! Glumili ste Maxa Epcotta!”

Moj otac skromno slegne ramenima, ali ja znam da u tom čovjeku nema ni trunke skromnosti. Premda Maxa Epcotta ne igra već deset godina, otkako se ta serija više ne emitira, on se još ponaša kao da je to trenutno najveći hit na televiziji. No ljudi ga često prepoznaju pa zato on još uvijek ovako reagira u takvoj situaciji. Ponašaju se kao da nikada u životu nisu vidjeli nijednog glumca uživo. Ovo je L.A., za boga miloga! Ovdje su svi glumci!

Moje se ubilačko raspoloženje nastavlja dok vilicom nabadam lososa, ali onda nas konobar prekine s molbom da fotografiram njih dvojicu.

Uzdah.

Nevoljko kliznem iz separea. On mi pokušava uvaliti svoj mobitel za fotografiranje, ali ja ga odbijem i produžim dalje.

„Moram do toaleta”, promrmljam udaljavajući se od separea. „Snimate *selfie* s njim. On obožava *selfije*.”

Brzam prema zahodu da na trenutak predahnem od svog oca. Ne znam zašto sam ga pozvala da se danas nađe sa mnom. Možda zato što se selim i Bog zna kada ću ga ponovno vidjeti, ali to čak nije ni približno dobar izgovor za ovakvo mučenje koje sam si sama natovarila na vrat.

Otvaram vrata prve kabine. Zaključam za sobom, izvučem zaštitni papir za dasku iz spremnika i položim je preko daske.

Pročitala sam jednom neku studiju o bakterijama u javnim zahodima. Najmanja količina bakterija pronađena je baš u prvoj kabini svakog zahoda. Ljudi pretpostavljaju da se prva kabina najviše rabi pa ju većina preskoči. Ali ne i ja. Ja koristim samo nju. Nisam oduvijek bila mizofob, ali dva mjeseca provedena u bolnici kada sam imala še-snaest godina rezultirala su pomalo opsesivno-kompulzivnim poremećajem kad je higijena u pitanju.

Kad završim s wc-om, provodim barem minutu u pranju ruku. Gledam ih čitavo to vrijeme, odbijam se pogledati u ogledalo. Izbjegavanje svog odraza u zrcalu svakoga dana mi ide sve lakše, ali ipak ulovim svoj obris dok posežem za papirnatim ručnikom. Bez obzira na to koliko sam se puta pogledala u zrcalo, još se nisam uspjela naviknuti na prizor u njemu.

Podignem lijevu ruku i dotaknem ožiljke koji se protežu lijevom stranom moga lica, preko brade i naniže po vratu. Nestaju ispod ovratnika košulje, ali ispod odjeće se slijevaju čitavom lijevom stranom moga torza, zaustavljajući se tek ispod struka. Prijedom prstima po dijelovima koji sada podsjećaju na naboranu kožu. Ožiljaka koji me neprestano podsjećaju na to da je požar bio stvaran, a ne tek noćna mora iz koje se mogu na silu probuditi štipanjem ruke.

Mjesecima sam nakon požara ležala u zavojima, nisam mogla doći većinu vlastitog tijela. Sada, kad su opekotine zacijelile, a ostali ožiljci, ulovim samu sebe kako ih opsesivno dodirujem. Na opip su poput rastegnuto baršuna i bilo bi normalno da mi se gadi osjećaj pod prstima kao što mi se gadi njihov izgled. No, umjesto toga, zapravo mi se sviđa kakvi su na opip. Stalno odsutno prelazim gore-dolje preko njih na vratu ili ruci, iščitavam Brailleovo pismo na svojoj koži, sve dok ne shvatim što radim pa smjesta prestanem. Ne bi mi se trebalo sviđati baš ništa povezano s onim zbog čega mi se svijet srušio, čak ni ako se radi samo o osjećaju pod mojim jagodicama.

Ono, kako to *izgleda*, je druga priča. Kao da je svaki moj nedostatak pocrtan ružičastim markerom i izložen na pogled čitavom svijetu. Bez obzira na to koliko ih se trudila sakriti kosom i odjećom, oni su tu. Oni će zauvijek biti tu. Stalni podsjetnik na noć koja je uništila sve ono najbolje od mene.

Nisam od onih koji se fokusiraju na datume i godišnjice, ali prva stvar koja mi je pala na pamet jutros kad sam se probudila bio je današnji datum. Vjerojatno zbog posljednje sinoćnje misli prije nego što sam utonula u san. Prošle su točno dvije godine otkako je kuću moga oca progutao požar koji me je umalo koštao života. Možda sam zato danas htjela vidjeti oca. Možda sam se nadala da će se sjetiti – da će mi reći nešto utješno. Znam da se već dovoljno puta ispričao, ali kako mu uopće mogu oprostiti to što je zaboravio na mene?

U njegovoj sam kući boravila prosječno samo jednom tjedno. Ali toga sam mu jutro poslala poruku da ću prenoćiti kod njega. Dakle, čovjek bi pomislio da će, nakon što slučajno zapali kuću, doći i spasiti me iz sna.

Ali ne samo da me nije spasio – on je zaboravio da sam uopće tamo. Nitko nije znao da je netko u kući dok me nisu čuli kako vrištım s drugog kata. Znam da ga zbog toga strašno grize savjest. Ispričavao mi se tjednima svaki put kada bi me vidio, ali isprike su postale rijetke kao i njegovi posjeti i telefonski pozivi. Još uvijek mu zamjeram, iako bih rado da to nije tako. Požar je bio slučajna nesreća. Preživjela sam. Pokušavam se fokusirati na te dvije stvari, ali to nije lako jer me na to podsjeti svaki pogled u zrcalo.

Pomislim na to svaki put kada me netko *drugi* pogleda. Vrata toaleta se otvore i ušeta neka žena, letimično me pogleda i zatim munjevito odvrti pogled uputivši se prema posljednjoj kabini.

Trebali ste odabrati prvu, gospođo.

Još jednom se pogledam u zrcalo. Nekoć sam običavala kosu nositi podrezanu iznad ramena, s oštrim šiškama, ali podosta je izrasla u posljednjih par godina. I ne bez razloga. Prstima prođem kroz dugačke, tamne pramenove kose, koju sam oblikovala tako da mi prekrije veći dio lijeve strane lica. Povučem rukav od lijevog ramena dolje prema zapešću i zatim podignem kragnu da mi prekrije većinu vrata. Ožiljci su tako jedva vidljivi i zapravo mogu probaviti svoj odraz u zrcalu.

Nekad sam mislila da sam lijepa. Ali sada me kosa i odjeća samo donekle mogu maskirati.

Čujem puštanje vode iz kotlića i brzo se okrenem prema izlazu prije nego što ona žena uspije izaći iz kabine. Uvijek se silno trudim izbjegavati ljude, i to ne zato što se bojim da će mi buljiti u ožiljke. Izbjegavam ih zato što *ne* bulje. Iste sekunde kad me zamijete, ljudi jednako brzo odvrate pogled, plašeći se da ne ispadnu nepristojni ili nadmeni. Bilo bi lijepo kada bi me netko barem jednom pogledao u oči i izdržao moj pogled. Odavno se to nije dogodilo. Grozno mi je što moram priznati da mi nedostaje pažnja koju sam prije dobivala, ali tako je.

Izađem iz toaleta i uputim se nazad prema separeu, razočarana što još uvijek vidim očev potiljak. Nadala sam se da će imati kakav hitan slučaj zbog kojega bi morao otići dok sam ja još na zahodu.

Tužno je što bi mi bilo draže da me pozdravi prazan separe nego moj vlastiti otac. Zbog te se pomisli skoro namrštim, ali mi pozornost iznenada odvraća tip koji sjedi u separeu pored kojeg upravo trebam proći.

Obično ne primjećujem ljude, jer se svi silno trude izbjeći kontakt očima sa mnom.

Ovaj dečko, međutim, ima intenzivne i znatiželjne oči koje pilje ravno u mene.

Prva pomisao kad ga ugledam jest: „Da je barem ovo bilo prije dvije godine.”

Često to pomislim kada naletim na dečke koji bi me mogli privući. A ovaj je definitivno sladak. Ne na onaj tipično holivudski način, kao većina dečki koji žive u ovom gradu. Ti momci svi izgledaju isto, kao da postoji savršen kalup za uspješnog glumca u kojega se svi pokušavaju utisnuti.

Ovaj je dečko potpuna suprotnost. Njegova dvodnevna brada nije simetrično, namjerno umjetničko djelo. Dapače, njegova je brada neuredna i nejednaka, kao da je cijelu noć radio i stvarno se nije imao vremena obrijati. Kosa mu nije stilizirana gelom koji bi mu pružio taj neuredni izgled nekoga tko se tek izvukao iz kreveta. Kosa ovog dečka zaista jest neuredna. Pramenovi boje čokolade lebde mu preko čela, neki od njih nepredvidljivo i divlje. Izgleda kao da je zaspao za neki sastanak i previše se žurio da bi se uopće potrudio pogledati u ogledalo.

Takav zapašten izgled trebao bi biti odbojan, ali baš to je ono što mi je tako čudno. Unatoč tome što izgleda kao netko tko u sebi nema trunčice samoljublja, on je jedan od najzgodnijih frajera koje sam vidjela u životu.

Barem mislim da jest.

Ovo bi mogla biti samo nuspojava moje opsjednutosti čistoćom. Možda toliko očajnički žudim za ovom vrstom nonšalantnosti koja se jasno vidi na ovom dečku da sam ljubomoru nehotice zamijenila očaranošću.

Također je moguće da mislim da je sladak naprosto zato što je jedan od rijetkih ljudi u posljednje dvije godine koji nije odvraćao pogled istog trenutka kada su nam se pogledi sreli.

Još moram proći pored njegova stola ne bih li se dokopala separea iza njega, i ne mogu odlučiti želim li se baciti u trk samo da skinem pogled s mene ili se polagano prošetati kako bih upila svu pažnju.

Tijelo mu se pomiče dok prolazim pored njega i njegov mi pogled odjednom postaje previše. Previše napadan. Osjećam kako mi obrazi rumene i koža me pecka pa gledam dolje u svoja stopala i puštam da mi kosa pokrije lice sprijeda. Jedan pramen čak povlačim u usta da mi što više prepriječim pogled. Ne znam zašto mi je njegovo piljenje toliko neugodno, ali jest. Prije samo nekoliko trenutaka razmišljala sam o tome koliko mi nedostaje ono vrijeme kad su me ljudi gledali, ali sad kad se to događa samo želim da odvrti pogled.

Trenutak prije nego što mi je izašao iz perifernog vida, pogledam prema njemu i ulovim jedva primjetan nagovještaj smiješka.

Sigurno nije primijetio moje ožiljke. To je jedino objašnjenje zašto bi mi se dečko poput njega nasmiješio.

Uf. Živcira me što uopće razmišljam na taj način. Prije nisam bila takva. Bila sam samouvjerenija, ali vatra je rastalila svaki trag samopouzdanja. Pokušavala sam ga povratiti, no teško je povjerovati da bi me itko ikad mogao smatrati privlačnom kad ni samu sebe ne mogu pogledati u zrcalo.

„Nikad ne dosadi”, kaže moj otac dok se uvlačim nazad u separe.

Pogledam prema njemu, gotovo sam zaboravila da je ovdje. „Što nikada ne dosadi?”

Mahne vilicom prema konobaru koji sada stoji pored blagajne. „To”, kaže. „Imati obožavatelje.” Strpa u usta zalogaj hrane i počne govoriti punim ustima. „Dakle, o čemu si htjela razgovarati sa mnom?”

„Zašto misliš da sam htjela razgovarati s tobom o nečem posebnom?”

Rukom pokaže stol. „Ručamo zajedno. Očito je da mi nešto želiš reći.”

Žalosno je što je naš odnos spao na ovo. Svijest o tome da za običan ručak mora postojati još neki razlog osim kćerine želje da vidi svog oca.

„Sutra se selim u New York. Zapravo, večeras. Ali let je kasno i neću sletjeti u New York prije desetog.”

On zgrabi salvetu i prekrije njome kašalj. Barem mislim da je kašalj u pitanju. Sigurno se zbog ove vijesti nije zagrcnuo hranom.

„New York?” promuca.

A onda... onda se nasmije. *Nasmije*. Kao da je moj život u New Yorku neka šala. *Smiri se, Fallon. Tvoj je otac šupak. To nije neka novost.*

„Za kojeg vraga? Zašto? Čega to ima u New Yorku?” Pitanja naviru dok procesuiram informaciju. „I molim te, nemoj mi reći da si upoznala nekoga na internetu.”

Srce mi divljački kuca. Zar se ne može barem *pretvarati* da podržava neku moju odluku?

„Trebam promjena ritma. Razmišljala sam o audicijama na Broadwayu.”

Kad sam imala sedam godina, otac me je odveo na predstavu *Cats* na Broadwayu. To mi je bio prvi posjet New Yorku i jedno od najboljih putovanja u mom životu. Do tog me trenutka stalno poticao da budem glumica. Ali sve dok nisam vidjela tu predstavu, nisam bila svjesna da *moram* biti glumica. Nikad nisam dobila priliku graditi karijeru u kazalištu, jer je otac diktirao svaki korak moje karijere, a on je uvijek više volio film. Ali prošle su već dvije godine otkako kradem bogu dane. Ne znam imam li zapravo hrabrosti u skorije vrijeme početi ići na audicije, ali odluka o preseljenju u New York jedan je od najambicioznijih koraka koje sam napravila nakon požara.

Moj otac ispije piće pa, nakon što odloži čašu, duboko uzdahne. „Fallon, slušaj me”, reče. „Znam da ti nedostaje gluma, ali ne bi li već trebala početi razmišljati o drugim mogućnostima?”

Toliko više ne marim za njegove motive da mu nisam u stanju ukazati na kantu govana koju mi je upravo istresao na glavu. Cijeli me je život neprestano gurao da slijedim njegove stope. Nakon požara, potpuno me prestao poticati. Nisam idiot. Znam da misli da više nemam ono nešto što mi je potrebno da budem glumica, i u neku sam ruku svjesna da ima pravo. Izgled je u Hollywoodu zaista bitan.

A to je baš razlog zašto se želim preseliti u New York. Ako ikada poželim ponovo glumiti, kazalište je moja jedina nada.

Voljela bih da nije bio toliko očit. Majka mi je bila presretna kad sam joj objavila da se želim preseliti. Otkad sam maturirala i uselila se k Amber, jedva sam izlazila iz stana. Mama je bila tužna kad je čula da se selim tako daleko od nje, ali je bila sretna što sam spremna napustiti granice ne samo vlastitog stana, nego i cijele Kalifornije.

Kada bi barem moj otac mogao vidjeti koliko je to ogroman korak za mene.

„Što je s onim spikerskim poslom?” upita.

„To ću i dalje raditi. Audio knjige se snimaju u studijima. Studiji postoje i u New Yorku.”

Zakoluta očima. „Nažalost.”

„Što nije u redu s audio knjigama?”

Pogleda me u nevjerici. „Osim činjenice da se naracija audio knjiga smatra glumačkim dnom? Možeš ti bolje, Fallon. Kvragu, upiši fakultet ili nešto takvo.”

Srce mi potone. Baš kada sam pomislila da ne može biti narcisoidniji nego što jest.

Prestade žvakati i zagleda se ravno u mene kada je shvatio što je insinuirao. Brzo obriše usta ubrusom i uperi prst u mene. „Znaš da nisam tako mislio. Ne kažem da si se svela na audio knjige. Htio sam reći da možeš pronaći bolju karijeru sada kad više ne možeš glumiti. Od audio knjiga nema dovoljno novaca. Kao ni od Broadwaya, kad smo kod toga.”

Izgovorio je *Broadway* kao da su mu usta puna otrova. „Da znaš, mnogi ugledni glumci posuđuju glas za audio knjige. I želiš li da ti izlistam glumce s Broadwayeve A liste? Imam vremena na pretek.”

Kimne, iako znam da se zapravo ne slaže sa mnom. Samo mu je neugodno što je uvrijedio jednu od rijetkih profesija vezanih za glumu koju sam sposobna graditi.

Prinese praznu čašu ustima i zabaci glavu dovoljno daleko da iz nje iscijedi gutljaj rastopljenog leda. „Vode”, reče mašući čašom u zrak sve dok konobar ne kimne i priđe da je napuni.

Ponovno ubadam svog lososa koji više nije topao. Nadam se da će uskoro biti gotov s jelom, jer nisam sigurna da ću još dugo moći podnositi ovaj susret. Jedini osjećaj olakšanja pruža mi saznanje da ću

sutra u ovo vrijeme biti na suprotnoj obali od njega. Bez obzira na to što ću morati sunce zamijeniti snijegom.

„Ne planiraj ništa za sredinu siječnja”, kaže mijenjajući temu. „Treat ćeš tjedan dana u L.A.-u.”

„Zašto? Što se događa u siječnju?”

„Tvoj stari se ženi.”

Stisnem hrbat i pogledam u svoje krilo. „Ubit ću se.”

Malo me zapeče savjest, jer bez obzira na to što želim da me netko stvarno odmah ubije, nisam namjeravala naglas izgovoriti te riječi.

„Fallon, ne možeš suditi hoće li ti se svidjeti ili ne prije nego je upoznaš.”

„Ne moram je upoznati da bih znala da mi se neće svidjeti”, kažem. „Naposljedku, udaje se za tebe.” Sarkastičnim osmijehom pokušavam prikriti istinu vlastitih riječi, ali sigurna sam da zna da najozbiljnije mislim svaku riječ koju sam mu rekla.

„U slučaju da si zaboravila, i tvoja se majka također odlučila udati za mene, a čini se da nju prilično simpatiziraš”, uzvrat mi.

Tu me je čekao.

„Istina. Ali moraš priznati da ti je ovo peta prosidba od moje desete godine.”

„Ali tek treća supruga”, razjasni.

Konačno zarijem vilicu u losos i uzmem zalogaj. „Zbog tebe ću se zauvijek odreći muškaraca”, kažem punim ustima.

Nasmije se. „To ti ne bi trebalo teško pasti. Znam da si samo jednom bila na spoju i to prije više od dvije godine.”

Progutam zalogaj i zagrcnem se.

Ozbiljno? Gdje sam bila ja kad su se dijelili pristojni očevi? Zašto sam baš ja morala završiti s ovim tupavim seronjom?

Pitam se koliko me je puta uvrijedio tijekom današnjeg ručka. Trebao bi pripaziti, jer bi mu desni mogle dobiti gljivice od tolikog smeća u ustima. On zaista nema pojma koji je danas dan. Da zna, nikada ne bi rekao nešto tako neobazrivo.

Po tome kako se odjednom namrštio naslućujem da pokušava smisliti ispriku za ono što je upravo izgovorio. Uvjerena sam da nije

kanio zvučati onako kako sam ja to doživjela, ali to me ne sprječava da mu se želim osvetiti vlastitim riječima.

Posegnem za kosom i zadjenem je iza lijevog uha, izlažući potpuno svoje ožiljke dok ga gledam ravno u oči. „Pa, tata, dečki me zaista više ne zapažaju onako kao nekoć. Znaš, prije nego što se *ovo* dogodilo.” Zamahnem rukom preko lica, ali već žalim zbog riječi koje su mi se upravo omakle.

Zašto se uvijek spustim na njegovu razinu? Ja sam iznad toga.

Pogled mu pada na moj obraz i zatim se brzo spušta prema stolu.

Doista izgleda kao da se kaje, a ja razmišljam o tome da malo otpustim tu ogorčenost i budem nešto ljubaznija prema njemu. Međutim, prije nego što mi je išta ljubazno uspjelo prijeći preko usana, dečko iz separea iza moga oca ustane i koncentracija mi odlazi kvragu. Pokušam povući kosu nazad preko svoga lica prije nego što se okrenuo, ali prekasno je. On već opet netremice pilji u mene.

Onaj isti smiješak koji mi je uputio prije još mu je uvijek zalijepljen na licu, ali ovoga puta ne odvrćam pogled s njega. U stvari, gledam ga u oči čitavo vrijeme dok se približava našem separeu.

Čovječe. Što on to radi?

„Oprosti što kasnim, ljubavi”, kaže grleći me oko ramena.

On mi se upravo obratio s ljubavi. Ovaj nepoznati lik me zagrlio i nazvao me ljubavi.

Što se to kvragu događa?

Pogledam prema ocu, misleći da je on nekako upetljan u sve ovo, ali on gleda u stranca pored mene vjerojatno zbunjeniji od mene same.

Ukočila sam se pod njegovom rukom kad sam osjetila kako mi pritišće usne na glavu. „Prokleti promet u gradu”, promrmlja.

Slučajni prolaznik upravo je prislonio usne na moju kosu.

Što se to događa?!

Tip preko stola pruža ruku mom ocu. „Ja sam Ben”, kaže. „Benton James Kessler. Dečko vaše kćeri.”

Vaše kćeri... što?

Moj mu otac pruža ruku. Prilično sam uvjeren da su mi usta otvorena pa ih smjesta zatvaram. Ne želim da moj otac zna da nemam

pojma tko je ovaj tip. Također ne želim da ovaj Benton pomisli da mi je vilica ispala do poda zato što mi se sviđa njegova pozornost. Samo ga gledam ovako zato što... pa... zato što je očito luđak.

On ispusti očevu ruku i zavalj se na naslon separea. Kratko mi namigne i nagne se prema meni pa brzo prinese usne dovoljno blizu mom uhu kako bi se osigurao da ga neću mlatnuti.

„Samo me prati”, prošapće.

Odmakne se i dalje se smiješeći.

Samo me prati?

Što je ovo, njegova zadaća za sat improvizacije?

I onda mi sine.

On je načuo čitav naš razgovor. Vjerojatno se pretvara da mi je dečko kako bi na neki čudan način zbunio mog oca.

Ha. Mislim da mi se sviđa moj novi lažni dečko.

Sad kad znam da se poigrava s mojim ocem, nježno mu se smješkam. „Nisam mislila da ćeš uspjeti stići na vrijeme.” Naslonim se na Bena i gledam svog oca.

„Ljubavi, znaš da sam želio upoznati tvoga oca. Tako ga rijetko viđaš. Nikakav me promet ne bi spriječio da se danas pojavim.”

Uputim svom novom lažnom dečku zadovoljan široki osmijeh zbog ove primjedbe. Sigurno je i Benov otac seronja, jer se čini da točno zna što treba reći.

„Oh, oprostite”, reče Ben, vrativši pozornost na mog oca. „Nisam vam ulovio ime.”

Moj stari već promatra Bena s neodobravanjem. *Bože, kakav užitak.*

„Donovan O’Neil”, reče moj otac. „Vjerojatno ste već čuli to ime. Bio sam zvijezda u...”

„Ne”, prekida ga Ben. „Nije mi poznato.” Okrene se prema meni i namigne. „Ali Fallon mi je puno pričala o vama.” Štipne me nježno za bradu i opet pogleda mog oca. „A kad smo već kod naše cure, što vi mislite o njenoj selidbi u daleki New York?” Pogleda me svisoka i namršti se. „Ne želim da moja bubamarica odleprša u drugi grad, ali ako to znači da slijedi svoje snove, ja ću se prvi pobrinuti da bude na tom letu.”

Bubamarica? Treba biti sretan što mi je lažni dečko, jer bih ga zbog ovog ljigavog nadimka najradije nabila u njegova lažna muda.

Moj tata pročisti grlo, očito mu je nelagodno zbog našeg gosta na ručku. „Neke bi snove osamnaestogodišnjakinje trebale slijediti, ali Broadway nije jedan od njih. Posebno kad već ima karijeru. Po mom mišljenju, Broadway je pad s konja na magarca.”

Ben se namjesti u sjedištu. Stvarno dobro miriše. Bar mislim. Prošlo je puno vremena otkako sam sjedila ovako blizu nekog dečka, možda miriše potpuno normalno.

„Sva sreća da ima osamnaest godina”, odvratila Ben. „Mišljenje roditelja o tome što radi sa svojim životom u ovim godinama nije više važno.”

Znam da samo glumata, ali nitko se nikada prije nije ovako zauzeo za mene. Osjećam se kao da mi se pluća grče. *Glupa pluća*.

„Ako ti to govori profesionalac iz industrije, to nije tek obično mišljenje”, kaže moj otac. „To je činjenica. Dovoljno sam dugo u ovom poslu da znam kada bi se netko trebao povući.”

Trznem glavom prema svom ocu u istom trenutku kad se Benova ruka stisne oko moga ramena.

„Povući se?” reče Ben. „Jeste li vi zaista upravo *naglas* rekli da vaša kći treba odustati?”

Moj otac zakoluta očima i prekriži obje ruke na prsima gledajući u Bena. Ben skloni ruku s mog ramena i oponaša pokrete moga oca gledajući ga ravno u oči.

Bože, ovo je neugodno. I tako čudesno. Nikada nisam vidjela svoga oca da se ovako ponaša. Nikad nisam vidjela da mu je netko tako brzo postao antipatičan.

„Slušaj me, *Bene*.” Izgovara njegovo ime s gađenjem. „Nemoj puniti Fallon glavu besmislicama samo zato što te uzbuđuje mogućnost da na istočnoj obali imaš curu za ševu. Njoj to ne treba.”

O moj Bože. Zar se moj otac upravo referirao na mene kao na *curu za ševu* ovog tipa? Razjapim usta, a on nastavi.

„Moja kći je pametna. Jaka je. Ona prihvaća činjenicu da karijera na kojoj je radila čitavog života više ne dolazi u obzir sada kad...” Ručkom brzo pokaže prema meni. „Sada kad je ona...”

Ne može završiti vlastitu rečenicu i lice mu se zgrči od kajanja. Točno znam što je htio reći. Već dvije godine govori sve *osim* toga.

Prije samo dvije godine bila sam jedna od tinejdžerskih glumica koja je najviše obećavala, ali čim je vatra spržila moj izgled studio mi je otkazao ugovor. Mislim da on više žali zbog činjenice što više nije otac glumice, nego što je zamalo izgubio kćer u požaru koji je sam nepažnjom prouzročio.

Nakon što su mi otkazali ugovor, više nikad nismo razgovarali o mogućnosti da ponovo glumim. Više zapravo nismo razgovarali *ni o čemu*. Iz oca koji je godinu i pol provodio čitave dane sa mnom na setu, prometnuo se u oca kojeg sam viđala možda jednom mjesečno.

Pa neka me vrag odnese ako sad ne dovrši rečenicu. Dvije sam godine od njega čekala čuti priznanje da mi je karijera propala zbog izgleda. Sve do danas to je bila tek neizgovorena pretpostavka. Nikad ne razgovaramo o tome *zašto* više ne glumim. Razgovaramo samo o činjenici da *ne* glumim. A kad je već kod toga, bilo bi lijepo čuti i priznanje da je ta vatra također razorila i naš odnos. Sada, kad više nije moj glumački instruktor i menadžer, on više nema ni najblažu ideju kako mi biti ocem.

Pogledam ga ispod oka. „Tata, dovrši rečenicu.”

Odmahne glavom i pokuša potpuno promijeniti temu. Podignem obrvu, izazivajući ga da nastavi.

„Zbilja želiš sada o tome?” Pogleda prema Benu, nadajući se iskoristiti mog lažnog dečka kao tampon zonu.

„Zapravo, želim.”

Moj otac zaklopi oči i teško uzdahne. Kada ih opet otvori, nagne se naprijed i sklopi ruke na stolu. „Fallon, znaš da mislim da si lijepa. Prestani izvrtati moje riječi. Ovaj posao naprosto ima više kriterije od očevih, i mi to moramo prihvatiti. Zapravo, mislio sam da smo to *već* prihvatili”, reče, prostrijelivši Bena pogledom.

Zagrizem unutrašnjost obraza ne bih li se suzdržala da ne izlagnem nešto što ću požaliti. Oduvijek sam znala istinu. Kada sam u bolnici po prvi puta ugledala svoj odraz u ogledalu, znala sam da je sve gotovo. Ali ipak sam bila nespremna čuti glasno priznanje svoga oca da i on smatra kako bih trebala prestati slijediti svoje snove.

„Opa”, promrmlja Ben bez daha. „Ovo je bilo...” Pogleda moga oca i s gađenjem odmahne glavom. „Vi ste joj *otac*.”

Da nisam znala istinu, rekla bih da je grimasa na Benovu licu iskrena, da nije tek gluma.

„Točno. Ja sam joj *otac*. Nisam njezina majka koja ju hrani svakojakim sranjima da bi se njezina djevojčica bolje osjećala. New York i L.A. prepuni su djevojaka u potrazi za istim snom koji je i Fallon slijedila čitav svoj život. Ludo talentiranih cura. Iznimno lijepih. Fallon zna da ja vjerujem kako je talentiranija od svih njih zajedno, ali je također i realna. Svi imaju snove, ali ona nažalost više nema sredstva koja bi joj pomogla da ostvari svoje. Mora to prihvatiti prije nego što spiska novac na selidbu na drugi kraj države, čime neće učiniti baš ništa za svoju karijeru.”

Sklopila sam oči. Tko god je rekao da istina boli, bio je optimist. Istina je strahovito bolna gadura.

„Isuse”, kaže Ben. „Vi ste nevjerojatni.”

„A vi ste nerealni”, odgovori moj otac.

Otvorim oči i trknem Benu ruku, dajući mu do znanja da želim van iz separea. Ovo više ne mogu trpjeti.

Ben se ne pomakne. Umjesto toga, klizne rukom pod stol i zgrabi me za koljeno, bodreći me da ostanem sjediti.

Noga mi se pod njegovim dodirom ukoči, jer mi tijelo šalje pomiješane signale u mozak. Ogorčena sam na svog oca u ovom trenutku. *Silno ogorčena*. Ali ovaj mi je potpuni stranac, koji se bez ikakvog očitog razloga zalaže za mene, pružio nekakvu utjehu. Želim vrištati i smješkat se i želim plakati, ali više od svega samo želim nešto pojesti. Jer sada sam zapravo ogladnjela i voljela bih pojesti *topli losos*, kvragu!

Pokušavam opustiti nogu da Ben ne osjeti koliko sam napeta, ali on je prvi dečko koji je me je uopće dotaknuo nakon puno vremena. Da budem iskrena, osjećaj je pomalo čudan.

„Da vas pitam nešto, gospodine O’Neil”, kaže Ben. „Je li Johnny Cash imao zečju usnu?”

Moj otac šuti. Šutim i ja, nadajući se da ovo Benovo nasumično pitanje ima nekakvu poantu. Išlo mu je tako dobro, sve dok nije počeo govoriti o pjevačima country glazbe.

Moj otac gleda u Bena kao da je poludio. „Kakve vražje veze ima country pjevač s ovim razgovorom?”

„Svakakve”, brzo odvratila Ben. „I ne, nije ju imao. Međutim, glumac koji ga je odigrao u *Hod po rubu* ima vrlo upadljiv ožiljak na licu. Joaquin Phoenix je, štoviše, za tu ulogu bio nominiran za Oscara.”

Puls mi se ubrzava kad shvatim što radi.

„A Idi Amin, na primjer?” pita Ben.

Moj otac koluta očima, iziritiran tim pitanjima. „Što je s njim?”

„On nije imao lijeno oko. Međutim, glumac koji ga je utjelovio, Forest Whitaker, ima. Da bude smješnije, još jedan nominiran za Oscara. I dobitnik Oskara.”

Sada prvi put u životu svjedočim tome kako netko mom ocu pokazuje gdje mu je mjesto. I premda mi čitav ovaj razgovor stvara nelagodu, ipak mi nije previše neugodno da ne bih uživala u ovom rijetkom i prekrasnom trenutku.

„Čestitam”, kaže moj potpuno neimpresionirani otac Benu. „Nabrojao si dva uspješna primjera među milijunima promašaja.”

Pokušavam očeve riječi ne uzimati k srcu, ali teško je. Znam da se u ovom trenutku više radi o nadmetanju njih dvojice, a manje o nama dvoje. Samo me uistinu užasno razočaralo što mu je više stalo do pobjede u raspravi nad potpunim strancem, nego do obrane vlastite kćeri.

„Ako je vaša kći nadarena kao što tvrdite, ne biste li ju željeli ohrabriti da ne odustaje od svojih snova? Zašto biste htjeli da svijet gleda vašim očima?”

Moj se otac ukoči. „A kako točno mislite da ja gledam svijet, gospodine Kessler?”

Ben se nasloni u separeu ne prekinuvši kontakt očima s mojim ocem. „Kroz zatvorene oči arogantnog seronje.”

Tišina koja je uslijedila bila je poput zatišja pred oluju. Čekam da jedan od njih zada prvi udarac, no umjesto toga moj otac posegne u džep i izvuče novčanik. Baci novac na stol i zagleda se ravno u mene.

„Možda ja jesam bezobzirno iskren, ali ako radije želiš slušati sranja, onda ti je ovaj sroljo savršen izbor.” Izvuče se iz separea. „Siguran sam da ga tvoja majka obožava”, promrmlja.

Trznem se na njegove riječi i žarko mu žudim uzvratiti uvredom. Nekom toliko moćnom zbog koje bi mu ego danima bio povrijeđen. Jedini je problem s tim što ne postoji ništa što bi netko mogao reći da povrijedi čovjeka koji uopće nema srca.

Pa radije nego da povičem nešto za njim dok odlazi prema vratima, jednostavno ostanem sjediti u tišini.

Sa svojim lažnim dečkom.

Ovo je sigurno najsrमतniji, najneugodniji trenutak u mom životu.

Čim sam osjetila da mi je pobjegla prva suza, gurnem Benovu ruku. „Moram izaći”, prošapćem. „Molim te.”

On se izvlači iz separea, a ja ne dižem glavu dok ustajem i prolazim pored njega. Ne usuđujem se osvrnuti prema njemu dok ponovno hodam prema wc-u. Već i sama činjenica da je osjetio potrebu pretvarati se da mi je dečko, dovoljno je sramotna. Ali onda sam se ja pred njim morala posvađati s ocem tako strašno, kao nikad u životu.

Da sam ja na mjestu Bentona Jamesa Kesslera, dosad bih već lažno prekinula sa sobom.